

Turismefòbia

La història. Venècia, ara. Un entusiasta grup de joves turistes espanyols se'n van a la ciutat dels canals inundada de turistes d'arreu, elles i ells volen divertir-se, peti qui peti, cosa que practicaran per sobreviure i no ser oberts en canal...

Les formes. En les vint-i-dues pel·lícules (si no m'he descomptat) que formen part de la filmografia del cineasta Àlex de la Iglesia (Madrid, 56 anys) hi ha de tot.

Com en un basar xinès. Tastaolletes i tafaner, mimètic i arriscat, De la Iglesia (hemos dado, que diu Don Quijote!) transita per qualsevol gènere cinematogràfic: del terror granguinyolenc al western espagueti, de la comèdia esperpèntica al sànet grotesc, del melodrama cosmopolita a les fantasmagories fetilleres, res no li és indiferent. Ni

prohibit. Vaja, de films com "El dia de la bèstia" (1995) a "Las brujas de Zugarramundi" (2016), i ara amb un híbrid de "slasher", "grindhouse" i "giallo" (groc, en referència a les populars novel·letes de crims). Així, avui i aquí, amb "Veneciafrenia" el cineasta madrileny s'emmiralla, ni més ni menys, que en el Dario Argento de "El pájaro de las plumas de cristal" (1970) i "Suspiria" (1977) per ajustar comptes amb el turisme tòxic que emmetzina aquella Venè-

cia, onírica i romàntica, que cantava el Charles Aznavour a "Que c'est triste Venise". Malgrat els seus continus canvis de registre i d'estil, Àlex de la Iglesia manté una constant temàtica: una mirada cínica, sarcàstica, sobre la societat que l'envolta. Només que tant en "Balada trista de trompeta" (2010) com en "La comunidad" (2000), l'equilibri formal i els tripijocs dramàtics assolien un equilibri que, per desgràcia,

és del tot absent en aquesta Venècia oligofrènica i mortal de necessitat. Tot i que els racons, els ponts i els casalots venecians captats amb sinistra lluminositat opaca per la càmera de Pablo Rosso, afavorien d'entrada l'ambient malsà, insalubre dels 'tortellinis' sagnants que el guionista Jorge Guerricaechevarría ha condimentat, el cas és que "Veneciafrenia"

'Veneciafrenia'

Director: Àlex de la Iglesia.
Intèrprets: Ingrid G. Jonsson, Alicia Alonso, Goize Blanco, Alberto Bang, Nico Romero, Enrico LoVerso, Cosim Fusco.
Espanya, 2021.
100'. JCA Alpicat

suposa una digestió pesada.

El fons. Compte amb les màscares i les disfresses venecianes.

La imatge. La grotesca màscara de la comèdia de l'art italiana colant-se per l'espiell de la porta del palau.

La frase. "¿Quién decía que era mejor viajar a Las Vegas?", deixa anar la Susana en trepitjar Venècia. Sempre és temerari guiar-se per les primeres impressions, no?

La recomanació. Fans del cinema de l'Àlex de la Iglesia.